

Sygn. akt III KK 597/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **J. N.**

skazanego z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2020 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 czerwca 2019 r., sygn akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn akt II K (...),

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.,

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę J.N. Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego J. N. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzył mu

karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd połączył wskazane kary jednostkowe i wymierzył karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca. W apelacji osobistej oskarżony zakwestionował prawidłowość dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych oraz wniósł o uniewinnienie od stawianych mu zarzutów. Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego w K. obrazę przepisów postępowania tj. po pierwsze art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., po drugie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., po trzecie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a także rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2019 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca J. N., podnosząc w niej po pierwsze, zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 i § 2 k.k., polegającego na błędnym zakwalifikowaniu czynów przypisanych skazanemu jako dwóch odrębnych czynów podlegających odrębnemu ukaraniu, podczas gdy zachowanie skazanego powinno być zakwalifikowane jako jeden czyn zabroniony oraz po drugie zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegającego „na braku rozpoznania i odniesienia się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego do zarzutów i twierdzeń zawartych w apelacji osobistej J. N. z dnia 10 lutego 2019 r.” Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na powyższą kasację, Prokurator Rejonowy w K. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w zakresie drugiego z postawionych zarzutów w stopniu uzasadniającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Oczywiście zasadny jest postawiony w kasacji wniesionej na korzyść J. N. zarzut nierozpoznania przez Sąd Okręgowy w G. apelacji osobistej oskarżonego. Analiza treści wydanego wyroku jak też jego uzasadnienia nie pozostawia żadnych

wątpliwości, że wniesiony samodzielnie przez oskarżonego środek odwoławczy zupełnie uszedł uwadze Sądu drugiej instancji i nie został przez niego rozpoznany. Sąd ten pominął apelację oskarżonego zarówno w komparycji wyroku, wskazując, że rozstrzygnięcie Sądu odnosi się wyłącznie do apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, jak też w uzasadnieniu tego wyroku. Nie wymienił apelacji oskarżonego w tzw. części historycznej uzasadnienia, ani też, co istotniejsze, nawet jednym słowem nie odniósł się do niej w dalszych fragmentach uzasadnienia. Treść uzasadnienia wskazuje, że rozważania Sądu ograniczone są do rozpoznania zarzutów postawionych w apelacji obrońcy J. N. , a do zarzutów postawionych w jego apelacji osobistej odnoszą się wyłącznie pośrednio, tj. jedynie w tej części w jakiej wiążą się one z zarzutami stawianymi w apelacji obrońcy.

Należy zatem uznać, że pomijając osobistą apelację oskarżonego Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa wskazanego w drugim zarzucie kasacyjnym, a uchybienie to mogło wywrzeć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k.). Stwierdzenie powyższego jest jednocześnie wystarczające dla uznania oczywistej zasadności kasacji i zgodnie z art. 436 k.p.k. prowadzi do ograniczenia rozpoznania wniesionego środka do wskazanego uchybienia.

W konsekwencji należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym (art. 537 § 2 k.p.k.). W postępowaniu tym Sąd Okręgowy w G. powinien rozpoznać obie wniesione w niniejszej sprawie apelacje, tj. osobistą apelację oskarżonego oraz apelację wniesioną przez jego obrońcę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.